

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

РЕДАКТИРА КОМИТЕТЪ

Отговоренъ редакторъ:
Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“
ул. „Полков. Минковъ“ № 24—Варна

Всички суми за вестника да се изпращатъ до касиера на св. Митрополия — Варна

СВ. СВ. КИРИЛЪ И МЕТОДИЙ

Нашъ народъ си има бележити дѣла въ своята история. Всѣки народъ има знаменити личности, които сж били културата на своето племе. Но, както то е длъжно често да си бори за тѣхъ, да чествува тѣхъ и да ги помѣта. Такива свѣтли и бележити имаме и ние българитѣ. Ако погледимъ погледъ къмъ нашето минало, предъ насъ се изпречватъ сѣмъ сжкнитѣ образи на плеада наши родолюбци, които сж своитѣ

Храбъръ, славянския родъ е пишелъ сж черти и резки, като сжщински поганецъ; когато славянското племе е било заплашено да попадне подъ чуждо влияние и сж това да изчезне, когато българския народъ, следъ приемането на християнството отъ Византия, е рискувалъ да се погърчи. И тѣмко въ този моментъ се явяватъ солунскитѣ братя и като даватъ на българското племе неговата родна азбука. И въ IX вѣкъ славянитѣ си иматъ ве-

сж доказали, че сж обичали своето племе повече отъ всичко на света. Надърнемъ ли въ нашия националенъ пантеонъ, ние тамъ ще видимъ предъ величествено фигурирѣ на великитѣ национални дейци отъ възрожденето, отъ духовното ни и политическо пробуждане, начело сж отца нация, Ботева, Левски и много други. Но надъ всички тѣзи наши бележити дейци, предъ насъ се издигатъ образитѣ на двамата скромни велики мъже, сж лжчезарни лица, надвесени надъ широко разтворени скрижали. Ние сж тѣзи велики труженици, унесени въ своята творческа работа? Какви сж тѣзи белези, които се нѣматъ подъ тѣхното лѣро и блѣщатъ като слънца върху страницитѣ на нашата история? Това сж светитѣ братя Кирилъ и Методий, двамата равноапостолни, творци на нашата азбука, на българската писменостъ и култура. Тѣхната памѣтъ ние чествуваме всѣкъ година на 24 май. Тази година памѣтъта имъ е свързана сж деня на изрешенето на нови надежди за сжвѣтли бждини на обединеното ни отечество. Идето на светитѣ братя нека за насъ ни бже пжтеводна звезда и буритѣ и вълнитѣ на живота. Не да преценимъ грамадното знание на това тѣхно дѣло, ние трѣбва да се принесемъ въ онова време, когато повече отъ хиляди години, ние споредъ свидѣлството на българския писател Чероризецъ

че, своя писменостъ, а въ X вѣкъ, славянския книжовенъ езикъ стига наравно сж еврейския, латинския и гръцки езици, които преди това сж претендирали да сж сжщенни езици. И ние четемъ въ съчинението на Чероризецъ Храбъръ „О писменехъ“, какъ той умело е защитавалъ българския езикъ и българската азбука и доказва, че тя е по-свѣта и отъ гръцката, и отъ еврейската, и отъ латинската, защото е дѣло на светци. Тая нова родна писменостъ е спомогнала да се разпространи и затвърди още повече християнството, току що прието отъ св. Царь Борисъ и отъ българския народъ. Обединиха сж славянскитѣ народи, изъ недрата на нашето се създаде цѣлокупния български народъ, сж своята цвѣтуща книжнина и култура. Повече отъ 200 милиона православни християни и днесъ слушатъ словото божие на езика на солунскитѣ братя, които преди 1.000 години бѣха привели свиднитѣ книги.

Днесъ нѣма българинъ, който да не знае сж подробности живота и дѣлата имъ. Дѣлото на светитѣ братя е свѣто за насъ, българитѣ, и за всички славянски народи. То е нашъ фаръ, който и за напредъ ще ръководи и освѣтлява нашия труденъ исторически пжтъ.

Поклонъ предъ подвига, жертвитѣ, родолюбието и гения на тия наши будители и просвѣтителѣ св. св. Кирилъ и Методий!

лева денемъ и ношемъ!

(Псаломъ 1; 1—2).

„Сж какъвто сждъ сждите, сж такъвъ ще бждете сждени; и сж какъвто мѣрка мѣрите, сж такава ще ви се отмѣри.“

(Матей 7; 2)

„Възлюбени, не на всѣки духъ вѣрвайте, испитвайте духоветѣ, дали сж отъ Бога, защото много лжжепророци се явиха въ свѣта.“

(Иоанъ 4; 1).

ОЩЕ ЕДНА НАПАСТЪ — АДВЕНТИЗМА¹⁾

„Да не мислитѣ, че сж дошелъ да наруша закона или пророцитѣ, не да наруша сжмъ дошелъ, а да ги изпълня.“ (Мат. 5. 17).

Този е първия стихъ, на който се основаватъ адвентиститѣ когато казватъ, че думата Законъ, отъ този стихъ значава десеттѣхъ Божий заповѣди, които сж оставали въ сила за християнитѣ, въ сегашната имъ форма, защото спасителя не е дошелъ да наруши Закона.

За да разберемъ смисъла на този стихъ, сж който тѣ много експлоатира тая секта, трѣбва да изиснимъ тия две думи: „Законъ“ и „изпълня“. Защото на тѣхъ се основава сждържанието на цѣлия стихъ.

Чрезъ думата „Законъ“ се разбира (една) норма или правило, дадено отъ нѣкоя властъ, обаче, сж задължителенъ характеръ, и тия които го нарушатъ да бждатъ наказани.

Богъ е далъ на евреитѣ много закони, отъ различенъ характеръ, които бихме могли да групирѣме въ:

а) Нравствени Закони, или десеттѣхъ Божий заповѣди;
б) Церемониални Закони, които се отнасятъ до култа т. е. богослужението, и
в) Граждански закони, които се отнасятъ до женитбитѣ, робството и пр.

Въ кн. II Моисеева, гл. 24, ст. 12 четемъ: „Тогава рече Господъ на Моисей: Дойди горе при Мене на планината и стой тамъ, ще ти дамъ каменни плочи и законъ и заповѣди, които написахъ, за тѣхна поука.“

Въ книгитѣ на Моисей намираме разни закони, които се отнасятъ до култа и други социални положения, които можемъ ги групира въ „церемониални закони“ и „граждански закони“.

Десеттѣхъ Божий заповѣди, написани на две каменни плочи, били поставени въ Хранилището (ковчега—кивота) и били наречени „Законъ на Яхве“, а другитѣ закони, написани въ „Книгата на Закона“ били поставени до тѣхъ. „А когато Моисей написа на книга думитѣ на тоя Законъ дори до край, тогава Моисей Заповѣда на Левититѣ, кои-

то носеха ковчега на Завета Господень, като каза:

Взиемте тая книга на Закона и я турете отъ дѣсно на Ковчега на Завета на Господа вашия Богъ (Втор. Зак. 31. 24. 25. 26.)

Въ тая „книга на Закона“, обаче, бѣха написани и десеттѣхъ Божий заповѣди, защото най-напредъ тѣ бѣха съобщени на Моисей, написани, на книга, и после написани отъ Бога на двѣтъ плочи—табли (II м. 19 и 20.).

Сжщитѣ тия закони сж били облечени сж сжщата властъ, защото бидейки дадени отъ Бога, не можеха нѣкои отъ тѣхъ, дори и отъ второстепенно значение да бждатъ нарушавани и нарушителитѣ да останатъ ненаказани.

Всички трѣбваша да бждатъ пазени сж сжщата строгостъ и светостъ.

Въ книгата Левит. Гл. 19. 37, четемъ:

„Пазете всичкитѣ Ми наредби и всичкитѣ Ми Закони и ги изпълнявайте“. А въ книгата Второ законие, Гл. VI. ст. 17 четемъ: „Пазете здраво заповѣдитѣ на Господа, вашия Богъ, и законитѣ Му и наредбитѣ, които Той ти заповѣдва, (прочети сжщо и ст. 25; сжщо и гл. 7. ст. 11; сжщо гл. 10. ст. 13, за да ти бже добре).“

„И ако не слушаешъ Господа, твоя Богъ, и не внимаваешъ, за да вършишъ всичкитѣ Му заповѣди, които днесъ ти заповѣдвамъ, то всичкитѣ проклетия ще дойдатъ на тебъ“.

Адвентиститѣ раздѣлятъ тия закони въ въ закона на Яхве т. е. 10 Божий заповѣди и закона Моисеевъ т. е. другитѣ закони, като казватъ, че чрезъ думата законъ отъ този стихъ, трѣбвало да разбираме закона на Яхве.

Вѣрно е, че 10 Божий заповѣди се наричатъ Законъ на Яхве? Въ втор. зак. гл. 10. ст. 8 четемъ: „Тогава Господъ отдѣли Левититѣ колѣно, за да носи ковчеза на Господния заветъ, да стои предъ Господа, за да Му служи (Законъ на Яхве). Сжщо то гл. 31. ст. 24 както вече видѣхме.“

Чрезъ този стихъ тѣ казватъ, че закона на Яхве останалъ въ сила, когато Моисеевия законъ е отминалъ.

Този дележъ, който адвентиститѣ правятъ на 10 Божий заповѣди и на закона Моисеевъ не почива на нищо, за това той е сжвѣдолень арбитранъ, защото ние намираме въ Библията, мѣста гдето 10 Божий заповѣди се наричатъ Моисеевъ законъ, така напр. въ гл. 4 ст. 4, отъ кн. на пророкъ Малахия четемъ:

„Помнете закона на Моисей, Моя рабъ, който Азъ му заповѣдахъ (дадохъ) на Хорибъ за цѣлия израелъ“ (т. е. 10 Божий заповѣди).

А пъкъ въ гл. 7. ст. 10, отъ св. ев. Марко четемъ: „Защото Моисей е казалъ: „Почитай баща си и майка си“, ами, че ние знаемъ, че тая заповѣдъ не е дадена отъ Моисей, а отъ Яхве т. е. отъ Бога. Евангелиста Марко я предпоставя, обаче, на Моисей.“

Св. Ев. Лука, гл. 2, ст. 23, казва: „Както е писано въ закона Господень, че всѣко мъжко, което раз-

сждва на стр. 2.

Който прави добро на сиромъхъ, да не заема Господу, и Той ще му отплати за неговото благодеяние“.

(Притча 19; 17).

Знаменъ е оня човѣкъ, който не сжбранието на нечестивци, който на грѣшници не стой и въ който на развратители не седи, който на Господа е волята му

тваря утробата, ще бъде посветено Господу“.

Както виждате единъ церемониален законъ като този, който адвентиститѣ го сѣтатъ и мислятъ за Моисеевъ законъ, е нареченъ Законъ на Яхве т. е. на Бога.

Какво произлиза отъ всичко това? Думата Законъ отъ гореказания стихъ е генетично име, и чрезъ него се разбиратъ и наименоватъ всички закони, било закона Божий (10 Божий Заповѣди, било другитѣ закони.

Щомъ е така, тогава въ случая какво разбираме чрезъ думата законъ? Обяснение намираме въ гл. 24. ст. 44 на св. Ев. Лука: „И рече имъ, ето това е, за което ви бѣхъ говорилъ, когато бѣхъ още съ васъ, че трѣбва да се изпълни всичко писано за Мене въ закона Моисеевъ и въ пророцитѣ и въ псалмитѣ“. — (стихъ 46). „Тѣй е писано и тѣй трѣбваше Христосъ да пострада и да възкрѣсне отъ мъртвитѣ на третия денъ, защото истина Ви казвамъ: докле премине небето и земята, ни една йота или една чертица отъ закона нѣма да премине, докле всичко не се сбъдне“ (Мат. 5. 18).

Ето това е то осъществяването на закона, което и стана. Че между тия закони, нѣма и не се прави разлика е факта, че закона на Яхве отъ дветѣ плочи изчезна, оставяйки книгата на закона.

Да предположимъ за моментъ, че чрезъ думата законъ отъ казания стихъ се разбира за 10 Божии заповѣди.

Спасителя казва, че не е дошелъ да разруши закона, а да го изпълни. Разрушилъ ли е Спасителя законъ или го е допълнилъ? Това ще видимъ въ идния брой.

Протоиерей П. Икономовъ

На 26 априлъ, недѣля, християнскитѣ два въ града ни изнесоха благотворителна забава. Хорътъ при гимназияния клонъ подъ вещото ржководство на учителя по пѣне г. Дюкмеджиевъ изпълни „Шуми Марица“, „Химна на Н. В. Царя“ и нѣколко бойни марша. Следъ това ржководителътъ на братствата отецъ Маринъ п. Ивановъ произнесе кратка речъ, въ която очерта църковно-националното дѣло и цѣлитѣ на християнскитѣ дружества и братства. Ученицитѣ и юношитѣ изнесоха сполучливо две картини изъ живота на апостола на българската свобода Василъ Левски и нѣколко подобрани декламации.

Салонътъ бѣ препълненъ и всички останаха предоволни. Следъ завършването на забавата, се разигра томбола. Този денъ бѣ празникъ на общитѣ усилия на организираната християнска воля и мисль.

Изъ живота на спархията

На 6 априлъ братството „св. Пр. Илия“ е посетило затворницитѣ. Ржководителя на братството Негово Благоговейство свещ. Иванъ Вълковъ е отслужилъ св. Литургия въ параклиса „св. Иоанъ Рилски“, при участieto на братствения хоръ и въ присѣствието на г. Прокурора, на г. Директора и на цѣлия персоналъ на затвора.

Въ края на службата о. Иванъ каза прочувствено слово, приветствува присѣтствующитѣ съ празника и великата радостъ на Христовото Възкресение. Далъ е бащински напѣтствия на затворницитѣ и имъ е пожелалъ да дочакатъ деня на освобождението си. Разкажани и изправени да се завърнатъ при своитѣ близки, като добри граждани, природени християни, и се отдадатъ на миренъ творчески трудъ. Много сълзи изрониха затворницитѣ отъ умиление, разкажание и тѣга по своитѣ и по скѣпата свобода. Следъ отпускъ църква братственичѣ членове раздадоха много подарѣци на затворницитѣ, които видимо трогнати съ сълзи на очи имъ благодарили.

На 21 априлъ се състоя годишното събрание на Омортагското околийско свещеническо братство при следния дневенъ редъ: 1) Отслужване св. Божествена литургия отъ свещ. Серафимъ Йордановъ, 2) Произнасяне проповѣдь върху дневното евангелско четиво отъ свещ. Антони Марковъ, 3) Отчетъ отъ братството за 1941 фин. година. 4) Докладъ на контролния съветъ и освобождаване отъ отговорност на настоятелството, 5) Гласуване бюджета за 1942 година, 6) Разглеждане въпроса за участие въ касата „Самопомощъ“, 7) Избиране на настоятелство и контроленъ съветъ, и 8) Разни.

Следъ св. Божествена служба, председателя на събранието свещ. Стоянъ Стефановъ съ вдѣхновено слово обяви заседанието за открито като между другото каза: „По сжщността си свещеническата организация е помощенъ органъ на висшата църковна власт и държавата. Организация, която винаги съзнателно действа съ тѣхъ, а българската православна църква е духътъ на българската държава и огнище на българската просвѣта и култура. Всичко живоносно и живоотно, добро, красиво и съвършено, което е въ основата и развоя на българското битие, съ полетъ и творчество къмъ висинитѣ за слава и величие на българската история, безспорно е дѣло на българската църква, съ своитѣ предани свещенослужители. А особено въ днешнитѣ тревожни времена, свещеничеството трѣбва да бѣде като гранитна скала, устоявайки

здраво за доброто на нашата родина“.

Накрая бѣха разисквани нѣкои въпроси, интересувачи свещеничеството отъ околията, като се взеха по тѣхъ нуждитѣ решения и следъ благодарствена къмъ Бога молитва, събранието бѣ закрито.

Да дадемъ правда на хората, които сж толкова жадни за правда, да откриеш истината въ сложнитѣ и забъркани отношения на хората, да коренишъ злото, което разяжда нашата общественост и подкопава устоитѣ на държавата, това е много тежка, но велика работа.

Българскитѣ свещеникѣ, познатъ съ своето родолюбие, винаги е билъ ратникъ за повече правда и истина, будителъ на народната свестъ, борецъ за свободата на своя народъ и държава. Само три примѣра сж достатѣчни: Черноризецъ Храбъръ, Патриархъ Евтимий и Паисий Хилендарски.

И въ днешнитѣ сѣдбоносни и велики времена, които изживѣва човѣчеството и народътъ ни, свещеникътъ е на своя постъ. Въ тия времена, още поще бѣде похвална дейността и примѣра на свещеника за служба на народа и държавата. Заслужава да се отбележи отличниятъ примѣръ на неуморниятъ ново-пазарски и стански енорийски свещеникѣ Атанасий Радушевъ. Тоя пѣтъ той посети селото ни Станъ, като изнесе въ салона на училището една високопатриотична сказка и даде разяснение на министерското постановление № 74, въ връзка съ акцията за събиране на медъ.

Свещеникътъ подчерта сѣдбоносни времена, въ които живѣемъ и постави въпроса, какво повелява България на всѣки единъ отъ насъ, за запазване и преуспѣване на великата ни татковина. Той даде примѣри за себеприношение, за пожертвуване за общото благо, като подчерта примѣра на Христа.

Следъ това той изтъкна несломимия и борчески духъ на българина, готовността му за жертви и върата въ тоя духъ, като подчерта подвига на Хилендарския монахъ, на Раковски, Ботева, Каравелова, Левски, на народа ни презъ епохата на националното ни възраждане, подвигътъ на хилядитѣ българи, които паднаха по бойнитѣ полета за освобождението и обединението на българския народъ. Можемъ ли ние да не защитимъ нашия родъ и татковина, бранена и оросена съ толкова кръвъ? Можемъ ли ние да не подпомогнемъ нашата държава? Следъ това той изтъкна любовта къмъ Родината като най-свѣтло нѣщо.

Накрая ораторътъ разясни мини-

стерското постановление за събирането на медъ, като изтъкна нуждитѣ отъ медъ на войнството, на нашитѣ уголѣмени желѣзници и шата електрификация и отправи апелъ къмъ селянитѣ да подкрепятъ акцията на правителството.

Препълнениятъ салонъ изслуша съ внимание сказката и я одобри съ бурни ржкоплѣскания.

Неогдавна Негово Високопреосвещенство св. Варненския и Преславски Митрополитъ Йосифъ посети „Патлейна“, дето прегледа досегашнитѣ работи по възстановяване старославния манастиръ на св. Царъ Борисъ и даде първитѣ си нареждания по предстоящитѣ строителни работи. Отъ Омортаговия мостъ до Патлейна е траиранъ хубавъ и широкъ шосеенъ пѣтъ, прокаранъ съ голѣми усилия и много сѣрдства. Мѣстото на бждещата св. Обитель се намира надъ развалинитѣ на стария манастиръ. Сега се копае и изравнява площта, върху която ще бѣде изграденъ новия манастиръ. Една частъ отъ строителния материалъ е складиранъ до самото мѣсто, а другата въ двора на манастирскитѣ здания при стария Преславъ. Намѣрена е и вече се каптира водата, отъ която сж пили св. Царъ Борисъ и неговитѣ сподвижници.

Патлейна е дивенъ земенъ кътъ, уединенъ сѣрдъ живописни планински възвишения, покрити съ хубави гори. Тамъ всичко ни говори за славното ни минало, когато се създаваше българската славянска писменостъ и се градѣше българската национална култура. Българскитѣ народъ има повелителенъ дългъ да изгради тамъ паметникъ, който да напомня оная далечна епоха и да буди чувства на възторгъ и преклонение, истински български Иерусалимъ. За това сж нуждни много сѣрдства, упоритъ трудъ и несломима воля. Сѣрдствата ще даде признателния български народъ, упорития трудъ — здравитѣ рѣце на българския работникъ, а несломимата воля е нашиятъ Архипастиръ, който ржководи строежа на св. Обитель съ безгранична любовъ и дълбоко разбиране историческото ни минало. Патлейна се е вживѣла въ сѣрдцето му. Богъ ще му помогне да възстанови и съживи тая светиня на българския народъ.

„Има ли помежду ви човѣкъ, който, кога му поиска синъ му хлѣбъ, да му даде камъкъ, и кога поиска риба, да му даде змия? И тѣй, ако вие, бидейки лукави, умѣете да давате на чедата си добри даяния, колко повече вашитѣ Отецъ небесенъ ще даде блага на ония, които му искатъ?“

(Лук. 11 ; 13—13).

ЗА ЛЪЖАТА

Нѣма нищо по-отвратително предъ Бога отъ лъжата, защото този, който лъже е подобенъ на дявола. Спасителя най-много се е отвращавалъ отъ лицемѣрието на еврейскитѣ водачи, чийто животъ е билъ една непрекъсната лъжа. Съ митаритѣ е обѣдвалъ, изъ тѣхната сѣрдѣ си е избралъ за ученикъ евангелиста Матея. Допусна паднали жени да му измиятъ нозетѣ и очисти сѣрдцата имъ отъ грѣхове. Много болни е изцѣрилъ, но нито единъ фарисей не е спасилъ, защото тѣ всички сж живѣли само съ лъжи. Тѣ действително сж били синове на дявола, затова и не сж го приемали, защото лъжата не може да трѣпи истината, нито пѣкъ може да стои до нея. Къмъ тѣхъ Исусъ е отправилъ думитѣ: „Вашитѣ баща е дявола; и вие искате да изпълнявате похотитѣ на баща си. Той си бѣше открай време човѣкоубиецъ и не стои въ истината, понеже въ него нѣма истина. Кога говори лъжа, своето говори, защото

то е лъжецъ и баща на лъжата. (Иоанъ 8.44).

Ето защо който лъже е уподобенъ съ дявола. Св. Августинъ така казва: „Всички, които лъжатъ, сж синове на дявола“. Св. Амвросий казва, че лъжитѣ сж синове на дявола не по своята природа и чрезъ това си приличатъ на дявола. Защото дявола, врагътъ на Бога, е бащата на лъжата, и понеже Богъ е вѣчната истина, затова Богъ мрази лъжитѣ. Но когато казвамъ, че Богъ мрази лъжитѣ, не трѣбва да се мисли, че той желае смъртъта на лъжитѣ. Не, Богъ не желае смъртъта на човѣка, който лъже, а желае лъжата да изчезне отъ сѣрдцето му. Това, което Богъ мрази не е човѣка, а лъжата. Лъжеца е мразенъ не само отъ Бога, а и отъ човѣцитѣ. Лъжеца е презиранъ отъ всички, а всички знаемъ, че краката на лъжата сж кжси.

Едно съмейство е седнало да се храни. То ненадейно било споходено отъ неканенъ гостъ. Домовлади-

ката грабналъ чинията съ печената юрдечка и я скрилъ подъ масата: „Извинявайте, днесъ почти нищо нѣмаме за ядене, та и за това не ще можиме да ви поканимъ“. Едва издумалъ тия думи, и кучето, което било подъ масата, грабнало отъ чинията печената юрдечка, заста-нало сѣрдъ стаята и като я сграбчило съ лапитѣ си, сладко си я загризало.

Всѣки може да си представи деликатното положение на стопанина и какъвъ срамъ е изпиталъ само заради това, че е излъгалъ.

Лъжата не може да остане неразкрита. Чрезъ лъжата човѣкъ се отдаличава отъ Бога. „Лъжливата уста убива душата“ (Пр. Солом. 1.11)

Единъ мислителъ казва: „Единъ крадецъ е по-малко опасенъ отъ единъ лъжецъ. Защото крадецъ може да върне откраднатия предметъ, а лъжеца не може да възстанови това, което е отнелъ, особено честността и доброто име на ближния си. Исусъ Синъ Сираховъ казва: „По-добре крадецъ нежели, който постоянно говори лъжа“ (20.

25) или: „Поведението на лъжливъ човѣкъ е безчестно и позорътъ му е винаги съ него“ (Прем. 20.26).

Св. Тома Агвински казва: „Лъжата е подобна на фалшива монета, на която е обозначенъ образъ на дявола. Въ деня на страшния гневъ Богъ ще вземе тая монета и ще запита на кого е тоя образъ. Ще му се отговори, че е на дявола. И Богъ ще каже дали е на дявола това, що е на дявола.“

По този начинъ всички, които лъжатъ ще бждатъ изгонени отъ лицето Божие и никога не ще влѣзатъ въ царството небесно.

—Лъжата не е позволена дори и тогава, когато съ нея се цѣли да се направи нѣкому добро. „Цѣльта извинява средствата“ е едно погрешно и безнравствено учение, което нѣма никаква основа въ св. Писание.

Ако действително едно добро дѣло би позволило и освѣтило всѣко сѣрдство за неговото осъществяване, това би значило, че лъжата не е грѣхъ. Сжщо така и кражбата, убийството и другитѣ лоши дѣяния,

Душата на пастира

Дълъг ми, Боже, Ти възложи,
и чеда ми отреди;
мои бѣха, а живѣха
безъ менъ радость и беди.

И ржце си, и сѣрдце си,
азъ въздигахъ просълзень
къмъ небето, отъ кждето
чакахъ милость съкрушень.

Не за тѣхъ ли ти запали
ревность въ моитѣ гърди,
да ги пазя и опазя
отъ грѣхъ, злоба и беди!

Та кога ни Духъ прикани
тамъ душа да долети,
азъ да кажа: ей ме, Боже,
и тѣзъ що ми даде Ти..

Но послушни, добродушни,
не опазихъ всички азъ, —
зло поели, въ грѣхъ живѣли,
тѣ не чуха моя гласъ.

И съмнене има въ мене,
смуть въвъ моята душа, —
дали, Боже, туй що зидамъ,
самъ въ грѣха си не руша?

Страхъ обзе ме, дали време
не ще дойде нѣкой день,
да прокудишъ и погубишъ
за грѣхъ, Боже, тѣхъ и менъ!..

Лѣхъ полѣхна и облѣхна
въ менъ духа ми съкрушень,
и въ духа си, и въ ума си,
миръ усѣтихъ, миръ блаженъ!..

Свещ. ДАВИДЪ ТОДОРОВЪ—Близнакъ

Желание

О, Боже, искамъ азъ да стигна
до твойтѣ висини!
До трона Ти, отъ гдѣ наглеждашъ
безкрайни ширини!

Утеха топла ще намѣря
въ небесния чертогъ!
Душата всеотдайно иска
да е при своя Богъ!

О, помогни ми, азъ да литна
къмъ твойтѣ висоти,
където боязливо трепкатъ
сребриститѣ звезди!

Желая, искрено желая
да бжда тамо горды!
Кждето ангелитѣ пѣятъ
молитви въ чуденъ хоръ.

Душата се въздига, Боже,
къмъ Твоя дивенъ тронъ,
хвалебствие устата шепнатъ
като камбаненъ звонъ!..

Свещ. К. К. ЛИЛИНЪ

Тѣлото да бжде подчинено на духътъ!

Когато тѣлото не е надъ послушанието на душата, никой да се не надява, че човѣкъ може да напредне въ доброто, или може да извърши нѣкое похвално дѣло. Можемъ много лесно съ лошо да се похвалимъ и на злочестини да се надяваме, защото по-скоро човѣшкото тѣло е наклонно къмъ злини, отколкото къмъ добрини.

Дяволътъ върши своето разрушително дѣло тукъ на земята и въобще въ свѣта, подпомогнатъ отъ нашето буйно тѣло съ присъщитѣ нему страсти, а не отъ душата. И като че ли несправедливо ще бжде душата и тѣлото заедно да отидатъ въ земята огнена, още повече, че душата не разполага съ груби сръдства, съ които да се налага,

въпреки, че тя непрестанно действа и прави усилия да застави тѣлото да върви по пътя, който води къмъ живота. Тѣлото, обаче, твърде не се трогва и вслушва отъ това, защото то се чувства по-силно отъ душата.

Послушанието на тѣлото е въ прѣка връзка съ възпитанието, културата и сръдната, сръдъ която човѣкъ живѣе и действа.

Така се нижатъ винаги нѣщата предъ очитѣ ни.

Силниятъ заповѣдва, а слабия се подчинява.

Въпреки, че би било по-справедливо и по-човѣшки като разсъждаваме, че само тѣлото да носи послѣдствията отъ непослушанието отъ грѣха, като то е причината на толкова злочестини, а не душата. Но Богъ въ своята мъдростъ и справедливостъ е отредилъ обратното т. е. заедно да отговарятъ за всичко сторено презъ времето, когато е траялъ тѣхния съюзъ.

За извършенитѣ простѣпки страдатъ господаритѣ, а за простѣпкитѣ на децата — страдатъ родителитѣ. Следователно най-големата грижа на всѣки човѣкъ би трѣбвало да бжде щото тѣлото му да бжде напълно подчинено на душата, която дирижира, управлява и напѣтства. За да не може да върши нищо тѣлото безъ съгласието и удобрението на душата.

Защо? Защото просвѣтената душа винаги се въодушевява само отъ доброто, възвишеното и светото, и безъ много задруднения изпълнява волята Божия, волята на своя създател и отецъ. Това става винаги, когато душата е силна. Прояви ли се мекушавостъ, тѣлото, което извършва дѣлата на Сатаната, надцѣлява и търси начинъ да се освободи отъ това опекуство.

Винаги и всѣкога по-силния подчинява по-слабия, както по-големата риба изяжда по-малката.

Дано да не грѣша предъ Бога, но менъ ми се струва, че тая борба въ природата е съ Божие изволение, защото Той иска да види животътъ въ всичко и за това въ свѣта всичко е въ непрестанна борба.

Не само човѣкъ се бори съ себе си, съ страститѣ си, ами и растенията и животнитѣ се борятъ помежду си; както и рибитѣ въ водата, и птичкитѣ въ въздуха, и въобще всичко, което е около насъ. Всѣки разполага съ оръжие, за да го насочи противъ неприятеля си, когато бива нападнатъ и всѣки желае да излѣзе победителъ. Тая борба се нарича *животъ*.

Но най-великия примѣръ и урокъ за тая гигантска борба ни дава водата, която непрестанно денемъ и нощемъ се бори, за да поддържа животъ въ цѣлата природа.

Увѣренъ съмъ, че ако водата престане да действа и се бори, животътъ ще угасне на земята и всич-

ко живо би изчезнало.

Който не е съгласенъ съ това, нека докаже противното. Азъ вѣрвамъ, че както небесния сводъ е устроенъ и украсенъ отъ Божията могъща дѣсница, съ слънце, луна и милионни звезди, така сжщо и лицето на земята е украсено и подредено отъ Божията дѣсница, служейки си съ водата, като съ единъ първостепененъ и необходимъ елементъ въ своето домостроителство.

Така, че както Богъ е всесиленъ на небето и земята и отъ никого не се бои, така сжщо и водата не се бои отъ никого, освенъ отъ Всевишния, който я е създалъ. Чрезъ нея и съ нейна помощъ всичко расте, когато ходи, и е спокоенъ, и естествено, когато иде буйно и бѣсно и всичко, което срѣща го унищожава и никой не може да ѝ се противопостави.

Отъ казаното до тукъ явствува, че цѣлия човѣшки животъ трѣбва да бжде борба. Гдето нѣма борба — нѣма животъ. Който не се бори, не се и увенчава. Но най-големата борба, която човѣкъ води въ живота си, е борбата съ себе си. Затова който е надвилъ себе си, се нарича истински *герой*. За да стигне, обаче, човѣкъ до това геройство, до тая победа, обезателно душата му трѣбва да бжде по-силна отъ тѣлото.

Само по този начинъ тя ще може да заповѣдва, да управлява и се наложи на тѣлото. Щомъ душата изпусне кормилото изъ ржцетѣ си, човѣкъ се превръща въ нещастно същество, винаги победенъ и никогашъ победителъ.

За да стигне, обаче, човѣкъ въ живота си желания резултатъ т. е. да бжде герой, зависи отъ неговата свободна воля.

Прочее, отъ насъ зависи да бждатъ по-силни — душата или тѣлото.

Кога се чувства човѣкъ спокоенъ и щастливъ? Когато да може изпълни волята Божия, т. е. желанието и волята на душата си, която е божествената искра, вложена въ всѣкиго отъ насъ.

Фактически ние всѣки денъ това желание просимъ чрезъ Господната молитва „Отче нашъ“ и Му обещаваме, че името Му ще светимъ чрезъ дѣлата си и волята Му ще изпълняваме.

Скрѣбното е, че не държимъ на обещанието си, защото не вършимъ нито едното, нито другото т. е. нито сватимъ името Му, нито пъкъ изпълняваме волята Му. Затова пъкъ страшенъ ще бжде часа, когато се изправимъ да даваме смѣтка за извършеното. Грѣхътъ, престѣпленията и непослушанието ще получатъ възмездие.

А намъ, непослушната, гордата, надменната, алчната и самонадеяната и съвременна генерация, какво ни чака?

Петрониусъ

чрезъ които би се допринесла нѣкоя полза на ближниятъ ни — не биха били грѣхове. Едно подобно учение не би могло да бжде основано на моралъ. Който иска да прави добро, да го направи честно и почитно, безъ да си служи съ лъжата и кражбата. Добро е само тогава, когато жертвуващъ отъ своето си, или самъ жертвуващъ себе си, а не да лъжешъ и да крадешъ, за да давашъ на други, и съ това да помагашъ нѣкому.

Когато чувствуващъ и виждашъ, че съ казване на истината ще напакостишъ на ближниятъ си, по-добре да мълчишъ или отклончиво да отговоришъ, но никога да не лъжешъ. Самъ спасителя не е отговорилъ на всички въпроси, зададени Му отъ Пилата.

Св. Атанасий Велики бидейки преследванъ отъ Императора Юлиана заради православната му вѣра, забѣгналъ съ единъ корабъ по рѣката Нилъ. Гонителитѣ се качили на другъ корабъ и се спуснали по-море му. Св. Атанасий като видѣлъ,

че го преследватъ, казалъ да върнатъ обратно кораба. Щомъ войницитѣ ги настигнали, запитали дали не сж видѣли Атанасия? Св. Атанасий отговорилъ: „Не е далече отъ тукъ. Ако усилюте похода си, ще го хваните. — Единъ младъ ловецъ излѣзалъ отъ гората и се отбилъ въ близката кръчма, за да си похапне нѣщо.

Въ това време въ кръчмата е влѣзло едно момиче и е поискало чаша бира. Ловецътъ позналъ момичето и влѣзалъ въ разговоръ съ нея. На излизане той я запиталъ гдѣ отива. Момичето отговорило: „Отивамъ при вуйчо да му занеса 20,000 лева“. Но не те ли е страхъ, какъ ще минишъ сама презъ гората! — запиталъ я ловецъ. — „Не!“ — отговорила тя. „Паритѣ обвихъ въ коситѣ си, и никой не знае, че ноня съ себе си пари, затова никакъ не ме е страхъ“

Следъ малко момичето си замиснало.

Разговора билъ чутъ отъ кръчмаря. Следъ нѣколко минути си замис-

налъ и ловеца, но въ бързината той е забравилъ на масата ножа си, върху който било издѣлбано името му. Кръчмаря взелъ ножа, бързо възседналъ коня си и подруги пѣтища се отзовалъ на другия край на горския пѣтъ, отъ гдето е трѣбвало да мине момичето. Щомъ момичето пристигнало, той излѣзалъ отъ скривалището си, трѣшналъ го на земята, забилъ ножа въ гърдитѣ му, отрѣзалъ коситѣ му, въ които били обвити паритѣ и се завърналъ у дома си.

Когато билъ откритъ трупа на момичето, дошла следствена комисиия и намѣрила ножа на ловеца, забитъ въ гърдитѣ на момичето. Ловецътъ билъ хванатъ, и билъ заведенъ вързанъ предъ сжда. Той казалъ, че си забравилъ ножа въ кръчмата, но никой не му повѣрвалъ, още повече че и кръчмаря отрекълъ да е намиралъ такъвъ ножъ въ кръчмата си.

Младия ловецъ билъ осъденъ на 20 години строгъ тъмниченъ затворъ. Следъ около 15 години кръч-

маря заболѣлъ. Съвѣстътъ му силно заговорила, защото ловеца страдалъ невинно, заради него. Повикалъ свещеника, и предъ него е изповѣдалъ самата истина, като го помолилъ да отиде и разкаже на сжда какъ е станало това.

Ловецътъ билъ освободенъ, не кръчмаря, следъ като оздравѣлъ, билъ хвърленъ въ затвора.

Ако онова момиче не бе казало цѣлата истина, не щѣше да бжде убито. Нѣмаше нужда да разправя за какво именно отива при вуйчо си. Можело е да каже, че отива при вуйчо си на гости и щѣше да се отърве отъ смъртта.

Нека помнимъ добре поговорката „Мълчанието е злато“.

Petronius

„Богъ доказва любовта Си къмъ насъ съ това, че Христосъ умръ за насъ, още когато бѣхме грѣшници.“

(1. Ион. 4; 10)

„Богъ толкозъ обикна свѣта, че отдаде Своя Единороденъ Синъ, та всѣкой, който вѣрва въ Него, да не погине, а да има животъ вѣченъ“

(Иоанъ 3; 16).

Най-новото

Въ Германия и въ Ромъния, по инициативата на властта, сж били открити антиболшевишки изложби. Въ специални зали сж били изложени литература, документи, значки, кабалистични думи, изречения, разни заклинания, пристилки съ чукъ, пергелъ, петолъчна звезда и пр., нѣща действително странни за културния човѣкъ, плодъ на дългогодишни усилия. Всички изложени предмети били намѣрени отъ освободителнитѣ войски и били въ организателска власт помежду си и свидетелствували за пълнелитѣ намѣрени на създателитѣ имъ: болшевики, франкмасони и евреи. Цѣлиятъ този сложенъ, противодържавенъ, противохристиянски и противонационаленъ механизъмъ се е вдъхновявалъ и ръководилъ отъ Кабала (еврейска свѣтовна организация — безъ нѣкой да знае седалището ѝ). Тая организация имала клонове и свои пипала по цѣлото земно кълбо. Срѣдствата ѝ сж били отъ разни благодни, благотворителни „християнски“ спортни дружества, като: „Лига за правата на човѣка“, „Имка“, „Лотари клубъ“, „Скаути“ и пр. мухоловки. Всичко е било умело, лукаво и прикрито подредено, съ целъ да се убие вѣрата въ християнина, и да се поругае национ. му чувство. Целта: господство на еврействъ. Като „богоизправъ“ народъ. За постигане на тая целъ, Кабала е билъ на разположение съ цѣлия свѣтовенъ еврейски капиталъ, който подъ разни форми е навлязалъ навсѣкжде, като бавно, но сигурно сж вършили своята разрушителна акция.

Дано това отвори очитѣ ни, особено на нашата интелигенция, която безразсудно се бѣ впуснала да пълни ложитѣ на масонитѣ и клубовѣ на лотариинцитѣ, и която подъ тѣхно влияние бѣ почти скъсала съ родната църква.

II.

Тая година у насъ за първи пътъ се отпразднува така тържествено, мило и смислено деньтъ на българския националенъ трудъ.

За първи пътъ знамената на всички трудящи се излѣзоха спонтанно да манифестиратъ своята привързаностъ къмъ Царъ и Родина, като бѣха сърдечно и затрогващо бла-

гословени отъ Родната Църква.

За пръвъ пътъ видѣхме, во главе на манифестацията стройно и величествено да вървятъ стари професори, учители, работодатели, ученици, калфи, чиновници, работници. Величествена, внушителна и крайно поучителна картина.

За първи пътъ всички трудящи се чука отъ устата на компетентната духовна и държавна власт, какъ гледа църквата и държавата на националния трудъ.

Че отъ тоя въпросъ не се прави партияна политика, че се скрива съминалото, колитото шепе скариски искаха да монополизиратъ чувствата и неволитѣ на трудящитѣ се, за да тероризиратъ властта и постигатъ целитѣ на III интернационалъ, който, джиросанъ отъ Москва, бѣ успѣлъ да утврѣи душата на българския добъръ и трудолюбивъ работникъ; да го озлоби и надѣха съ всичко отрицателно. Заразени отъ тая московска болестъ, тѣ считаха държавата и църквата за непримирими врагове на работническата класа.

Ние въ миналото сме били свидетели на разни издевателства по адресъ на църква и власт — отъ наши иначе добри и кротки българи, но озлобени и на електризирани отъ функционери, които никога не излизаша на показъ.

Нека бжде благословено това хубаво начало. То ще умиротвори изкуствено създадената у насъ класова борба, ще изобличи меркантилизма и прикрититѣ функционери на III интернационалъ, ще стане причина и тия малко на брой заблудени наши братя да се осъзнаятъ и съ време да отърсатъ снагата си отъ онай опасна гженица, като внесатъ освежителна струя въ работническото движение у насъ. Да живѣе българския работникъ, гдето и да се намира и каквато работа да извършва въ държавното и национално домостроителство, било съ перо или слово, било съ чукъ или сѣрпъ, въ фабрицитѣ или по тучнитѣ български поля. Гдето и да е, нека помни, че той строи новия редъ, създава блага — духовни и материални и кове сждбата на обединена и благоденствующа България.

— че въ Англия ще се фабрикува новъ типовой хлѣбъ, смѣсенъ съ червени домати. Подобенъ хлѣбъ билъ фабрикуванъ най-напредъ въ Америка, за американскитѣ войници.

— че равинитѣ т. е. еврейскитѣ духовни лица въ Америка искали всички евреи отъ Палестина да бждатъ въоръжени.

— че въ Франция се гласувалъ много строгъ законъ противъ женитѣ, които абортиратъ.

— че Англия харчи всѣки день по 14 милиона лири стерлинги за войната т. е. около 14 милиарда лева.

— че Германия до сега е потопила надъ 1,595,553 тона английски параходи.

— че СССР до сега е загубила 15,000,000 войници: убити, пленени и изчезнали, вѣнъ отъ раненитѣ.

— че до сега сж умрѣли надъ 1 милионъ китайци отъ чума.

— че въ Индия селянитѣ масово възставатъ противъ английското потисничество. Английската полиция е избила много отъ тѣхъ.

— че единъ голѣмъ аеропланъ бомбардировачъ за 24 часа е консумиралъ толкова бензинъ, колкото би трѣбвало на единъ автомобилъ да обиколи 5 пъти земното кълбо.

— че германски учени сж открили новъ начинъ за фабрикация на захарта. Отъ отпадцитѣ на фабрикува вълна можело да се фабрикува захаръ, ракия и дрождие.

Изъ чуждия печатъ

Председателя на министерския съветъ проф. Антонеску е отправилъ официално писмо до Съюза на православнитѣ свещеници въ Ромъния, съ молба да прегледа и одобри мѣстото, което той е опредѣлилъ на църквата и свещеницитѣ въ новия редъ на нѣщата въ сегашна Ромъния.

Съ тоя законъ на свещеницитѣ се запазва историческото право да бждатъ и за въ бжде на родни възпитатели на нацията. Да бждатъ добре застъпени и представени въ всички отговорни мѣста въ държавнитѣ учреждения, като епархийския архиерей има правото да назначава най-малко по единъ свой представител въ всички окръжни институти.

*

Ромънскиятъ печатъ, во главе съ голѣмитѣ ежедневници в. „Универсулъ“ и в. „Курентуль“ дадоха извънредно ласкави отзиви за Симфоничния Царски оркестъръ, които бѣ за нѣколко дня на официално посещение въ Букурещъ. Гържествено били посрещнати и още потържествено изпратени отъ всички ромънски музикални срѣди. Нашиятъ пъкъ музиканти съ своето изпълнение и дисциплина сж направили силно впечатление на цѣлото ромънско общество.

Музиколожитѣ и музикалнитѣ критици излѣзоха съ специални похвални отзиви, които радватъ всички насъ. Организацията на самия Симфониченъ Царски оркестъръ — казватъ тѣ — оила уникумъ на Балкана и правела честъ на нацията. Всѣки оркестрантъ взегъ по-отдѣлно билъ виртуозъ, затова и изпълненията били безупречни.

Всичко това ни радва и казваме: нека това бжде първата и най-сигурна крачка за културното сближение между двата съседни народа.

И двата народа иматъ бурно, но славно минало. Мислимъ, че това културно гостуване е навременно и по тоя начинъ се туря край на всѣко недоразумение и се изгладятъ и задоволително разрешатъ за дветѣ страни спорнитѣ и висящи въпроси. Отъ всички наши съседни най-бързо и най-добре българитѣ и ромънитѣ могатъ да се разбератъ по всички въпроси, ако слушатъ само себе си и ако се вдъхновяватъ отъ близкото и далечно минало и ако отхвърлятъ отъ себе си всѣко чуждо давление.

Богъ да благослови хубавото начало.

*

Нашиятъ и чуждия католически печатъ дигна доста шумъ около нѣкакво си писмо на Сталина до папата.

Дали въобще е имало или е имало такава писмо — положително не се знае. Католицитѣ заявиха, че следъ проучването му, папата е щѣлъ да отговори.

Измина се доста време отъ тогава и понеже католицитѣ продължаватъ да мълчатъ, то ние почваме да се съмняваме дали, въобщо, е имало такава писмо.

Ние знаемъ и отъ историята, че нѣма нищо общо между Бога и Вѣлиара, между свѣтлината и тъмнината, между доброто и злото.

Да се е разкалялъ Сталинъ, че е разрушилъ толкова църкви и е пролялъ невинната кръвъ на милиони християни, че съвѣстътъ му е заговорилъ... и това не допускаме. Тогава?

Явна благодарностъ. Братството св. Пр. Илия, сърдечно благодаритѣ отъ свое име и отъ името на всички затворници на добритѣ и състрадателни християнски сърдца — които подариха по нѣщичко за тия наши братя, паднали въ беда.

Нека Богъ дарува на всички здраве и всичко най-радостно въ живота имъ.

И въ наши дни ставатъ чудеса!

Следъ освобождението на Одеса, гражданитѣ сж съобщили на властта следното чудо:

Преди 60 г. е умрѣла г-жа Гладкова, която била погребана тамъ, гдето е билъ гроба на мжжътъ ѝ. Следъ 35 години по една случайностъ — е неразложена и неизгнила. Това откритие е станало презъ време на революцията отъ 1917 год., но минало незабелязано. Следъ нѣколко години тѣлото ѝ е било пренесено въ анатомическия музей при одеския медицински факултетъ, гдето е било изследвано, за да се изнамѣрятъ причинитѣ, защо нейното тѣло не се е разложило. Всичко, обаче, е останало напраздно. Най-после тѣлото е било захвърлено на покрива на музея, та дано подъ натиска на атмосфернитѣ влияния да се разложи и изгние. Но и това не е помогнало. Тѣлото е останало въ сждото положение, запазвайки всички качества на заспало тѣло, което чака момента да се пробуди.

Най-после болшевикитѣ сж напуснали града, а тѣлото е останало. Цѣлото население е вѣрвало, че въ случая става дума за чудо. Днесъ въ анатомическия музей въ Одеса, гдето се е намирало тѣлото на Гладкова, сж идвали съ хиляди хора да го видятъ.

(изъ в. „Raza“ — 26.IV.1942 г.)

ХРОНИКА

Всѣки абонатъ може да си плати абонамента отъ 20 лв. на енорийския си свещеникъ. Тѣзи отъ абонатитѣ, които сж вѣнъ отъ Варненската и Преславската Епархия могатъ да пратятъ абонамента си въ пощенски или гербови марки.

Абонатитѣ, които се изселватъ или менятъ адреситѣ си, молятъ ги своевременно да уведомяватъ редакцията, за да имъ се праща вестника на новитѣ адреси.

Молимъ дописницитѣ да държатъ смѣтка за даденитѣ отъ редакцията срокове, кога най-късно трѣбва да имаме ръкописитѣ имъ въ редакцията. Вестника редовно излиза на 1. и 15. число всѣки месецъ.

Протоиерей П. Икономовъ — Варна, моли онова варненско семейство, което знае гроба на заслужилия народенъ дѣецъ Иеромонахъ Сава Радуловъ, да му се обади, за да се уреди дигането на коститѣ му и изпращането имъ въ Панагюрище

На 8 май т. г. се помина тихия, скромнъ и добродушенъ Димитър Врѣлковъ, дългогодишенъ пѣвецъ при храма Св. Димитрий въ село Владиславъ, варненска околия. Богъ да го прости. Редакцията изказва своитѣ сърдечни съболезнования на опечаленото семейство.

НАША ПОЩА

А. Пятевъ — Шуменъ. До сега броевътъ се изпращаха на енорийския свещеникъ Ст. Поповъ, защото така ни бѣ писалъ свещеника, който ви ги е раздавалъ. Следъ като ни бѣ представенъ списъкъ съ точнитѣ адреси, направо ви се изпраща вестника. Грешката не е наша. За абонамента ще се справитѣ съ енорийския си свещеникъ.

Д. Петковъ — Варна. Поправихме грешката.

свещ. В. Д. Т. — Добричъ. Получихме 60 лв. въ марки. Записахме абонатитѣ. Запишетѣ ги и вие при секретаря.

свещ. П. И. — с. Ялваново. Получихме дописката.

свещ. Кръстевъ — Балчикъ. Получихме стиховѣтъ. Благодаримъ. Очакваме обещаното.

Початница А. Пъндъилски — Варна
ул. Панагюрище № 4 — тел. 23-15

Знаете ли...

— че английската голѣма победа въ Франция се е състояла отъ 500 убити, 1200 ранени и 200 съборени кжщи? Това е резултатътъ отъ недавнашната английска бомбардировка надъ Парижъ. Англичанитѣ сж атакували Парижъ, който е откритъ градъ т. е. градъ безъ всѣкакви отбранителни средства. Нека не се забравя, че въ първитѣ дни отъ сегашната война англичанитѣ бѣха съюзници на французитѣ. Ако англичанитѣ сж действително храбъръ народъ, защо не бомбардиратъ Берлинъ? Доблестниятъ неприятелъ атакува кавалерски неприятеля си, който се защитава, а не атакува онзи, който не се защитава. Въ сегашната военна история този фактъ ще се запише като най-срамния, защото бомбитѣ бѣха пуснати върху жени, деца и старци. Отбелязваме този сраменъ фактъ, за да бжде четенъ следъ години и отъ децата на нашитѣ деца.

— че болшевикитѣ въ сегашната война използвали германски и ромънски военни форми, взети или отъ убититѣ, или отъ плененитѣ, за да заблуждаватъ противницитѣ си.

— че въ Словакия се ревизира материалното положение на всички забогатели политически лица, и на ония лица, забогатѣли вследствие на войната.

— че въ Италия е въведенъ новъ редъ, като офицеритѣ да се хранятъ отъ сждия казанъ, отъ който се хранятъ и войницитѣ.